

ПРѢДГОВОРЪ

къмъ

Втората Частъ

Събирачтъ на “Българскитѣ Притчи” имаше горещо желание да види цѣлий свой трудъ обнародванъ прѣди да се прости съ тоя свѣтъ, както и да довърши историята на тѣхното събиране. Сждбата, обаче, го лиши отъ това удоволствие. И сега, като се надя на честта да поднесемъ на читающата публика Втората Частъ на тия Притчи, тъй както той я остави готова за обнародване, безъ никакви отъ наша страна измѣнения или допълнения, считамъ за своя длъжностъ да прибавимъ нѣколко реда като допълнение къмъ историята имъ, както и да дадемъ нѣкои пояснения които ни се налагатъ като необходими въ случайтъ.

Отъ Стара-Загора П. Р. Славейковъ избѣга съ семейството си въ Трѣвна и отъ тамъ отиде самъ въ Търново да дири работа и се установи въ една тъмна и затѣнтена стая въ най долний етажъ на единъ ханъ, гдѣто откри писалище за прошенопописание. Лица които сж ходили да го спомождатъ тамъ него врѣме сж разказвали че той билъ неутѣшимъ за загубитѣ си въ Стара-Загора и че, за да убива врѣмето и да разсѣва тжгата си, още тогава зелъ да набира на масата си нови тефтери и тетрадки въ които отъ ново да записва и набира нови материали. Въ едно писмо до мени ¹⁾ той въ скърбта и отчаението си отиваше до тамъ щото да не иска да прѣживѣе тая загуба. “Здравъ съмъ ужъ телесно”, казваше той (31 Окт. 1877), “но душевно тъй страдамъ, щото желаж

¹⁾ Когато Загора попадна въ рѣцѣтъ на Сюлейманъ Паша, азъ бѣхъ въ Цариградъ и получихъ твърдѣ тѣжовни новини за сждбата на баща си и домашнитѣ. Споредъ едни слухове всички били погинали въ кланието; споредъ други слухове нѣкои отъ домашнитѣ били въ голѣмото число жени и дѣца откарани отъ полето на сраженията въ Одринъ. Азъ бѣхъ писалъ нѣколко писма да питамъ приятели и роднини за тѣхъ, и въ това врѣме когато земахъ мѣрки чрезъ чужденци приятели да намѣря откаранитѣ по слухъ въ Одринъ домашни, получихъ отъ баща си писмото за което е дума 1. отъ което по долѣ правѣхъ извлѣчение.